

Tuần Báo Vô Vi

20 tháng 10 năm 2024

Số 730

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Làm sao được khai mở trí tâm ?
- 2) Muốn cầu tiến thì phải làm sao ?
- 3) Tại sao tâm người đời thích lo âu những chuyện không cần thiết ?
- 4) Tại sao ở đời này ai cũng sợ chết cả ?
- 5) Chuyển do đâu hình thành ?
- 6) Sự sống do đâu mà có ?
- 7) Làm sao mới gọi là phân minh ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÔ VI. All rights reserved.

1) Montréal, 25-05-97 3:30 AM Hỏi: Làm sao được khai mở trí tâm ? Đáp: Thừa muốn khai mở trí tâm thì phải tự sửa chữa trí tâm từ đời lẫn đạo, thâm tu thâm tiến thì mới thấy rõ giá trị của sự thanh tịnh là cần thiết, duy trì chữ nhẫn tạo lập một vị trí thăng hoa tốt đẹp, hạnh đức càng ngày càng dồi dào. Kệ: Khai thông phát triển trí tâm cao Sáng suốt minh tâm rất nhiệm mầu Cơ đạo không còn trong đảo lộn Bình minh quang chiếu thực hành cao.	2) Montréal, 26-05-97 4:45 AM Hỏi: Muốn cầu tiến thì phải làm sao ? Đáp: Thừa muốn cầu tiến, trước hết phải thực hành trong trật tự, từ đời lẫn đạo, trí tâm sẽ ổn định và phát triển, qua nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật, ngày đêm dùng ý niệm trong thực hành. Kệ: Cảm minh chấn động duyên lành tiến Giải tỏa nội tâm chẳng lụy phiền Thức giác tâm lành thanh tự tiến Giải phần mê loạn tự mình xuyên.
3) Montréal, 27-05-97 4:00 AM Hỏi: Tại sao tâm người đời thích lo âu những chuyện không cần thiết ? Đáp: Thừa người đời sống vì tập quán hướng ngoại, trí tâm và nội thức chưa khai mở, hay lo những chuyện không cần thiết, tạo khổ cho chính mình. Người tu thiền thích thanh tịnh và bằng lòng sửa tâm, tiến hóa trong thanh giới điển quang của Trời Đất, tự tháo gỡ duyên nghiệp của nội tâm, sống vui với chấn động ánh sáng của càn khôn vũ trụ. Kệ: Tự tu tự giải ý mê mù Đời tạm tâm hành tự tiến tu Dứt khoát tâm linh không hướng động Sửa tâm thanh tịnh chẳng còn mù.	4) Montréal, 28-05-97 3:45 AM Hỏi: Tại sao ở đời này ai cũng sợ chết cả ? Đáp: Thừa người đời nhờ nguyên khí của Trời Đất kết thành sự sống thiêng liêng, hoạt động nhanh nhẹ theo ý muốn giới hạn, sống ham vui qua ánh sáng của mặt trăng và mặt trời dịu tiến tâm thân, hướng ngoài tạo tham, mê lầm là vĩnh cửu. Cho nên ai ai cũng không muốn rời cuộc sống, càng ngày xác thân càng lụn bại, mới biết mình đã già, hồn thì tham muốn đủ thứ, nhưng không làm sao đạt thành, nhờ sự kích động và phản động của tình đời, mới chịu tìm đường tu sửa. Chứng minh chính ta sai chẳng có ai sai, biết được điều này chỉ lo tu sửa, nhiên hậu mới đạt được sự thanh tịnh, hòa hợp với sự tự nhiên và hồn nhiên mà tiến thân trong thanh tịnh, thực hành giải nghiệp tâm, thăng hoa nhẹ nhàng, biết được hồn sẽ không còn sợ chết nữa, chỉ có lo tu tiến mà thôi. Kệ: Thức hồn chẳng có sang tột động Tâm trí phân minh tự tiến tông Nguyên lý Trời ban không sửa đổi Thực hành chất phác tự mình thông.

5) Montréal, 29-05-97 5:00 AM Hỏi: <i>Chuyển do đâu hình thành ?</i> Đáp: Thừa chuyển là do luồng điện từ cơ tạng cho đến khối óc phát triển đi lên, thừa tiếp với luồng điện thanh cao đổi thay tâm tình, tự thức tự minh nguyên lý của Trời Đất. Kệ: Bên trên chuyển hóa khai thông điện Trí tuệ phân minh tự cảm yên Đại nguyện đạt thành trong ý thức Bình tâm học hỏi cảm giao liên.	6) Niagara, 30-05-97 4:45 AM Hỏi: <i>Sự sống do đâu mà có ?</i> Đáp: Thừa sự sống do nguyên khí của Trời Đất thành tựu mà có. Người tu cần phát triển nguyên khí của nội tâm nội tạng thì mới được quân bình và an vui. Kệ: Nguyên khí hóa sanh vạn vật còn Giải thông Trời Đất chẳng hao mòn Có không không có dạy hành tiến Khí điện tương giao vẫn sống tròn.
7) Niagara, 31-05-97 2:43 AM Hỏi: <i>Làm sao mới gọi là phân minh ?</i> Đáp: Thừa phân minh là dùng ý lực cân xem thanh hay là trược, nặng hay là nhẹ, trắng hay là đen, sáng hay là lu, thì mới thấy rõ giá trị của đôi bên. Kệ: Trong không mà có đạo nên giải Cảm thức đời nay đã chuyển hoài Có có không không không dấy động Thanh thanh diệu diệu rõ thanh đài.	

53 CHƠN KINH

Chơn Kinh 14 (tiếp theo)

...

Ở đời họ nói Phật là từ bi, tại vì Ngài đang thực hành chuyện cần thiết cho chính Ngài, không làm chuyện không cần thiết, thành ra Ngài không có can thiệp chuyện đời, thế gian gọi là từ bi. Rồi lập chùa, lập miếu rồi tới đó vái đủ thứ, nói đủ thứ, nói chuyện ô trước hơn thua, cầu xin này kia kia nọ, rồi tạo khổ cho cái hình hài đó chớ không phải là có sự thật để phát triển tâm linh của chính mình. Cho nên, nhiều người càng tu càng bệnh, càng tu càng khùng lên, không phát triển được vì bỏ quên lãnh vực thanh tịnh của chính mình, khối óc của chúng ta mất trật tự thành ra khùng. Nếu có trật tự đâu có khùng. Minh chánh đâu có khùng! Có trật tự là sáng suốt rõ ràng. Hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ, lúc nào bộ đầu của chúng ta cũng lớn rộng chớ không phải bộ đầu eo hẹp như người phàm ở thế gian, dễ tha thứ và thương yêu trong xây dựng. Máy nghìn năm nay, tiên học lễ, hậu học văn, thế gian học hoài nhưng mà không tiến. Còn chúng ta, người tu Vô Vi tập trung được luồng điển của chính mình đạt tới quân bình khai thông trí tuệ, chúng ta học lễ rất rõ ràng. Lễ là gì? Thế xác này có trật tự. Lễ đem lại trật tự chớ lễ không có hỗn loạn. Chúng ta lập lại trật tự tức là chúng ta người có biết giữ nghiêm luật hiếu lễ rõ ràng trong chu

trình tiến hóa. Chỉ có đơn giản thực hành như vậy, khai triển vô tự chơn kinh, không có chữ nghĩa gì, nhưng mà thần kinh nẻo hốc được phát triển kêu là Vô Tự Chân Kinh. Hiểu được, hành được mới thật sự là văn minh tiến hóa trong trật tự. Vui hành đời đạo song tu. Ở đời chúng ta có thiệt thòi cũng không có sao vì của cải của chúng ta ở trong cuộc sống này Thượng Đế đã an bài, ăn không hết, xài không hết, chuyện gì phải lo?

Vui trong thanh tịnh mà tiến hóa mới thật sự tiến hóa. Càng tu càng minh chánh, càng tu càng thấy sự sai lầm của chính mình, ăn năn sám hối tự sửa tức là tiến. Không sửa không bao giờ tiến. Xe hơi các bạn đang dùng mà không có lo dầu nhớt sửa chữa cho nó đang hoành thì nó không có trơn tru trên xa lộ được. Nó chỉ hư hoại một thời gian nào mà thôi.

Chúng ta càng ngày càng thấy rõ sự văn minh mỗi năm mỗi tiến triển, lãnh vực của vật chất đều tiến triển, mỗi năm mỗi tiến triển. Do đâu? Do cộng đồng khối óc thực hành, sáng tạo, nó hòa hợp với tự nhiên là đẹp. Cái nào hòa hợp với tự nhiên đều là đẹp mà mất tự nhiên là không có giá trị nữa.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 18 tháng 04 năm 1971

Chơn tâm thanh điển thông Thiên Địa
Vượt khỏi muôn ngàn tia trượt điển
Trở ngại chẳng còn nơi giác thế
Tiến theo thâm thập trí không lìa.

Từ đây thấu hiểu bên kia
Bờ sông bãi-ngạn cỏ ria thanh tình
Đủ màu đủ sắc lại xinh
Tiên cô ứng kiến đối tình lễ nghi
Thương tình thanh lịch tự ghi
Cảm thông cởi mở thân thì yên vui
Tiến tu chẳng muốn thụt lùi
Cảnh Tiên thanh đẹp phân mùi giả chơn
Tu theo thanh điển chẳng sờn
Khí thanh luân chuyển tùy cơn chuyển hình
Xét xem vui thế đẹp tình
Tâm linh cởi mở người minh lấy người
Hoa kia vẫn muốn sống tươi
Người người cũng vẫn sống như hoa cười
Luật hình nhân quả gấp mười
Đổi thay thể xác chẳng cười lại khô
Thế gian cảnh vật họa đồ
Vạch ra sử sách giữ mờ kính cung
Tu thời buông bỏ như khùng
Chẳng còn ham muốn tùy tùng với ai
Vậy mà thế cảnh vẫn sai
Vẫn theo Phật đất an bài tiến tu
Xét mình kinh kệ càng ngu
Khẩu khai thần tán gây mù nội tâm
Chỉ lo luyện giọng hát ngâm
Chẳng lo tự hiểu tự tầm sửa sai
Xét xem định luật an bài
Mau mau tự giác sửa sai giúp mình
Ông tu ông đắc chơn tình
Bà tu bà đắc tự mình phải lo
Chớ nên ỷ lại tò mò
Quanh co khó tiến khó dò nội tâm.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

NHÂN GIAN DU KÍ **THÁNH HIỀN ĐƯỜNG**

Dịch Giả: *Đào Mộng Nam*

Nhân Gian Du Kí nguyên bản viết bằng chữ Nho do Thánh Hiền Đường ở Đài Trung thuộc Đài Loan phụ đồng. Trước tác đăng tải trên bán nguyệt san Thánh Hiền và ấn tống lần thứ nhất năm 1982. Hội Ái Hữu Vô Vi được phép phiên dịch năm 1982 và phổ biến năm 1984.

HỒI NĂM (tiếp theo)

CHÂN ĐẠO ĐỨC, TRỜI KHẢO NGƯỜI XÉT PHẨM ĐỨC **THỰC TU HÀNH, CHĂM LO GIỮ GÌN HẠNH KIỂM**

...

Đạo vốn tùy lúc tùy thời ở cạnh ta, đạo không chỉ có ích cho người già, đạo không phải là tích cực hay tiêu cực, đạo không phải buông bỏ hay níu kéo, đạo không phải là tự trói hay tự buộc. Cho nên kẻ nhiễm những ý niệm trên trong đầu đều bị rút vào tình trạng thiên kiến, thế mới biết "Dưỡng binh ngàn ngày, dụng binh một lúc" (*Dưỡng binh thiên nhật, dụng binh nhất thời*). Lúc yên không luyện binh, nuôi binh, khi loạn làm sao có quân nổi? Ngày nay tu đạo cũng vậy, bình thường là đạo, sinh hoạt hàng ngày là đạo, đạo chẳng giống như cây cỏ có sinh có tử, đạo sống động hoà hoà, vô cùng viên dung, mong sao đạt được đạo trung hòa. Do đó, có kẻ nhờ đạo mà sống, có người vì đạo mà mê, có câu: "Đạo chẳng xa người, chỉ có người xa đạo" (*Đạo bất viễn nhân, nhân chi vi*

đạo nhi tự viễn). Đó là sự chứng minh rõ ràng rồi vậy.

Sở dĩ chê bai đạo là vì còn đứng ở ngoài cửa đạo, chưa chính thức vào bên trong. Kẻ hành đạo mà còn cảm thấy khổ sở là còn ở bên ngoài cửa chưa vào trong, kẻ vào đạo mà còn cảm thấy hoang mang sợ hãi là hãy còn ở ngoài cửa chưa vào trong cửa. Kẻ tu đạo mà còn cầu cảm ứng Tiên Phật là còn ở ngoài cửa chưa vào được bên trong, kẻ tu đạo mà nhích một tấc cũng không nhích nổi là còn ở ngoài cửa chưa vào bên trong, tu đạo mà còn thấy có cửa là còn ở ngoài cửa chưa vào bên trong. Đạo vốn sống động tràn trề chứ không ù lì, không rời rạc, nếu như kẻ hành đạo mà cảm thấy mình khổ sở như vừa nói ở trên hẳn là chưa đạt được cứu cánh của đạo, đó không phải là đạo giải thoát, nếu chưa ngộ được chân đạo thì đạo đó còn là đạo dễ đổ, chứ chưa là đạo vững bền, là đạo

cổ chấp chứ chưa phải là đạo viên thông; là đạo ngoan cố chứ chưa là đạo viên mãn.

Kẻ không ngộ nổi đạo này, hiểu rõ đạo này là tâm u mê vọng động, chẳng thể khen chê cùng bàn bạc điều hay lẽ dở với họ được, vì bẩm sinh họ vốn vô minh, tự đem bản tính tách rời khỏi chân đạo, khỏi thiên đàng lao đầu xuống địa ngục một cách ngu xuẩn. Loại người có tư tưởng trên đây chắc chắn phải tìm minh sư chỉ dẫn cho, không thể chìm đắm mãi được. Ngày nay sách Nhân Gian Du Kí đã khám phá ra được lẽ huyền vi của đạo lớn, thật quả ngàn năm may mắn mới có được kinh điển quý báu này, nếu như ngộ được lẽ đạo trong đó liền thành Tiên, thành Phật ngay, nếu như không ngộ được, muôn đời chẳng gặp được chân đạo. Không được chê Phật, chê đạo, vì hành động như vậy là tự trầm mình nơi biển

khổ, cho nên phải biết quý trọng đạo, còn không cứu cánh của đạo sẽ mất ngay.

Từ ngàn xưa tới nay, kẻ ngộ được đạo này thật quả là ít ỏi, chẳng đáng kể là bao, bởi lẽ đạo này khó đắc, khó truyền, khó ngộ, khó chứng. Trước đây tâm của Thánh Hiền Đường mỗi mỗi đều y theo tâm trời song vẫn chưa minh. Nhưng hiện nay thì nhất cử nhất động đều giống như trăm mũi tên bắn ra, mũi nào mũi nấy đều trúng tâm vòng tròn xạ điểm. Nhớ xưa Thần Tú tài cao ngút trời, sức học uyên thâm, ngày ngày theo sát Ngũ Tổ nhưng vẫn chẳng giác ngộ nổi chân đạo, cho nên mặt dù đã mất rất nhiều công tìm tòi nhưng chỉ mới dò kiếm được tới lá chứ chưa tới cành tới gốc. Còn Lục Tổ Huệ Năng vô học song lại thức giác chân đạo, đốn ngộ bản lai, trở thành tổ Thiền Tông đời thứ sáu.

(còn tiếp)

